

VIDA D'ORACIÓ

La manera d'usar d'aquestes aspiracions ha d'ésser amb molta suavitat i quietud, sense violentar-se, perquè en aquest mode d'oració, tot el que és esforçar-se i violència interior, perjudica el cap, desballesta l'esperit, endureix el cor i enfosqueix l'enteniment.

I molt més, sense això, es purifica l'ànima i arriba a unir-se amb Déu amb un afecte amorós i suau, que no pas esforçant-se, ni violències ni discursos que sempre van envoltats de quelcom d'amor propi i presumció espiritual, que més perjudica que no pas aprofita, car aquesta obra és, només, de la lliberalitat de Déu.

Per una més clara intel·ligència d'aquest mode d'oració, cal fer avinent que tot aquest exercici pot ésser resumit en tres punts que són: *Aspiració; Amor quiet i pacífic; i Amor suspens o extàtic*, que són com graus o graons pels quals l'ànima és emmenada a la unió íntima de Déu.

Per això és necessari remarcar tres coses:

La primera que quan l'ànima està recollida i sent Déu dins d'ella, el que ha de fer és, sense esforç ni soroll, sinó suaument, trencar el fil del discurs de l'enteniment i quedar-se només amb una notícia general de Déu infinit i incompreensible, el qual coneix per Fé, que està interiorment obrant en el més íntim de la seva ànima el que la seva Majestat és servit.

La segona que posi tot el seu pensament en Déu, amb fixesa i fermesa, sense donar lloc a que surti del recolliment ni vagi discorrent d'una cosa en altra.

La tercera que es conformi i resigni tota en Déu amb una resignació total, perquè faci i acompleixi la seva voluntat en elles sense atendre a altra cosa, ni demanar, ni voler ni desitjar sinó tan sols el que Déu vulgui i sia la seva voluntat; s'abandona en Déu sense cap resistència i dona lloc a la voluntat perquè frueixi, a pler, de Déu, amb un amor quiet, suau i pacífic.

I si s'apagava aquell fervor interior, o sentís que es distreu, o surt del recolliment, de quan en quan prengui coratge amb un afecte amorós, amb un desig inflammat, amb una paraula regalada, i torni a apaivagar-se i pacificar-se segons que pugui. Estimí, calli i esperi; que d'aquest amor quiet i pacífic, l'alçarà Déu a l'amor suspens i extàtic, quan sia la seva voluntat, que és tot sobrenatural, infós i Diví, on es troba el punt més alt i consumat de la perfecció i la unió perfecte i veritable de l'ànima amb Déu; on es dona i comunica d'un mode tan inefable i diví i amb tanta abundor de béns espirituals, que per bé que un els sap sentir no els sap explicar. Déu per la seva bondat infinita, ens ho ensenyi.

*

Aquí acaba la part ascètica de la magnífica obra del carmelita P. Joan Bonet. Preguem als nostres lectors vulguin repassar-la de nou, per tal d'extreure'n aquelles veritats que seran altament profitoses per tal d'assolir una vida més netament cristiana.